

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΔΗΜΟΣ ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ
Δ/ΝΣΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ & ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ
ΤΜΗΜΑ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ

Λάρισα 10-02-2022

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ
ΑΠΟΦΑΣΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ 51

ΘΕΜΑ: Άσκηση ή μη αναίρεσης κατά της υπ' αριθμ. 398/2020 αποφάσεως του Μονομελούς Εφετείου Λάρισας.

Στη Λάρισα σήμερα 10-02-2022 ημέρα της εβδομάδας Πέμπτη και ώρα 13.00 μ.μ., η Οικονομική Επιτροπή του Δήμου Λαρισαίων, συνήλθε σε δια τηλεδιάσκεψης συνεδρίαση ύστερα από τη με αρ. πρωτ. 4574/04-02-2022 έγγραφη πρόσκληση του Προέδρου αυτής Αθανασίου Αδαμόπουλου, που ορίστηκε με τη με αριθμ. 16/07-01-2022 απόφαση του Δημάρχου Λάρισας, παρευρεθέντων από τα μέλη οι κ. 1) Αθανάσιος Αδαμόπουλος ως Πρόεδρος, 2) Μαμάκος Αθανάσιος, 3) Βούλγαρης Σωτήριος, 4) Αλεξούλης Ιωάννης, 5) Δαούλας Θωμάς, 6) Αναστασίου Μιχαήλ, 7) Απρίλη Αγορίτσα, 8) Τζατζάκης Φώτιος, 9) Ξυνοπούλου Ελένη-Μαρίνα και 10) Τσιλιμίγκας Χρήστος.

Η Οικονομική Επιτροπή του Δήμου Λαρισαίων, αφού συζήτησε εκτός ημερήσιας διάταξης (πριν τη συζήτηση των θεμάτων της ημερήσιας διάταξης), μετά από ομόφωνη απόφαση ένταξης λόγω του κατεπείγοντος λήψης απόφασης, σχετικά με το θέμα Άσκηση ή μη αναίρεσης κατά της υπ' αριθμ. 398/2020 αποφάσεως του Μονομελούς Εφετείου Λάρισας και αφού έλαβε υπόψη:

1. Το άρθρο 72 του Ν.3852/10 όπως τροποποιήθηκε και ισχύει.
2. Την υπ' αριθμ. 21/2019 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας.
3. Τη με αριθμ. 322/25-07-2019 Α.Ο.Ε με θέμα: Άσκηση ή μη έφεσης κατά της με αριθμό 21/2019 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας (Ειδικής διαδικασίας).
4. Την υπ' αριθμ. 398/2020 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Λάρισας.
5. Τη με αριθμ. 13/20-01-2022 Α.Ο.Ε με θέμα: Διορισμός Δικηγόρου για υπόθεση αγωγής εμμίσθου Δικηγόρου του Δήμου Λαρισαίων.
6. Τη με αριθμ. πρωτ. 4457/03-0-2022 Γνωμοδότηση του Βασιλείου Δημηνίκου, Δικηγόρου Λαρίσης, η οποία έχει ως εξής:

ΘΕΜΑ: ΑΣΚΗΣΗ ΕΝΔΙΚΟΥ ΜΕΣΟΥ (ΑΙΤΗΣΕΩΣ ΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ) ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠ. ΑΡΙΘΜ. 398/2020 ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΜΟΝ. ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΛΑΡΙΣΑΣ

ΣΧΕΤΙΚΑ:

- 1.- Η υπ' αριθμ. Καταθέσεως ΜΕΙ818/2017 αγωγή ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λαρίσης κατά του Δήμου Λαρισαίων (Ειδική διαδικασία περιουσιακών διαφορών).
- 2.- Η υπ' αριθμ. 21/2019 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λαρίσης επί της προαναφερόμενης αγωγής.
- 3.- Η υπ αριθμ. 322/25-07-2019 απόφαση της Οικονομικής Επιτροπής του Δήμου Λαρισαίων, περί μη άσκησης ενδίκου μέσου (εφέσεως) κατά της ως άνω αποφάσεως.
- 4.- Η υπ' αριθμ. καταθέσεως 63/27-02-2019 και πράξης προσδιορισμού συζητήσεως 186/27-02-2019 έφεση, κατά της ως άνω αποφάσεως.

5.- Η υπ' αριθμ. 398/2020 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Λαρίσης επί της προαναφερόμενης εφέσεως.

6.- Η υπ' αριθμ. 13/20-01-2022 απόφαση της Οικονομικής Επιτροπής του Δήμου Λαρισαίων, που μου αναθέτει να γνωμοδοτήσω επί του αναφερομένου στο περιεχόμενό της θέματος.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΣ : Αν επιβάλλεται η άσκηση αιτήσεως αναιρέσεως κατά της ως άνω αποφάσεως του Μονομελούς Εφετείου Λαρίσης, με αριθμό 398/2020 και, σε καταφατική περίπτωση, η παράσταση ενώπιον του Αρείου Πάγου προς υποστήριξή της.

Επί του ερωτήματος αυτού, η άποψή μου είναι η εξής:

-I-

ΣΥΝΟΠΤΙΚΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ

Όπως προκύπτει από τα παραπάνω αναφερόμενα έγγραφα που τέθηκαν υπόψη μου, ο, ο οποίος συνδέεται με τον Δήμο Λαρισαίων με σχέση έμμισθης εντολής, άσκησε εναντίον αυτού (του Δήμου Λαρισαίων), ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λαρίσης, με την ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών την από 28-12-2017 και με αριθμό καταθέσεως ΜΕΙ 818/2017 αγωγή του, με την οποία ζητούσε να αναγνωρισθεί ότι ο Δήμος Λαρισαίων του οφείλει την προσαύξηση ποσοστού 30% επί της μηνιαίας πάγιας αντιμισθίας του, για το χρονικό διάστημα από 01-01-2012 έως 31-12-2017.

Επί της ανωτέρω αγωγής εκδόθηκε η υπ' αριθ. 21/2019 οριστική απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λαρίσης (ειδικής διαδικασίας περιουσιακών διαφορών) η οποία έκανε μερικώς δεκτή την αγωγή, αναγνωρίζοντας ότι ο Δήμος Λαρισαίων οφείλει να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό των 575,40 ευρώ μηνιαίως και συνολικά το ποσό των 13.809,60 ευρώ για το χρονικό διάστημα από την 01-01-2016 μέχρι την 31-12-2017, με το νόμιμο τόκο για το κάθε επιμέρους κονδύλιο από την ενδέκατη μέρα κάθε μισθωτικού μήνα, απέρριψε δε την αγωγή του για το προηγούμενο χρονικό διάστημα, θεωρώντας ότι οι αντίστοιχες αξιώσεις του, έχουν υποπέσει στη διετή παραγραφή του άρθρου 90 παρ 3 Ν. 2362/1995.

Με την υπ' αριθμ. 322/2019 απόφαση της Οικονομικής Επιτροπής του Δήμου Λαρισαίων αποφασίστηκε να μην ασκηθεί έφεση κατά της παραπάνω αποφάσεως, αφού λήφθηκε υπόψη η μέχρι τότε διαμορφωθείσα πάγια νομολογία του Αρείου Πάγου (ιδ. ενδεικτικά ΑΠ 917/2017, 418/2017, 293/2015, 2101/2014) και η ωφέλεια που θα αποκομίσει ο Δήμος από τη δήλωση του ενάγοντος, ότι θα παραιτηθεί των τόκων σε περίπτωση αποδοχής της εφέσεως του, εφόσον ο Δήμος δεν ασκήσει έφεση κατά της προαναφερόμενης αποφάσεως. Σημειωτέον, ότι, κατά το τότε ισχύον νομοθετικό καθεστώς, επιτρεπόταν η μη άσκηση ενδίκων μέσων, ο συμβιβασμός και η κατάργηση δίκης για τις υποθέσεις για απαιτήσεις μισθών, επιδομάτων, αποζημιώσεων, εξόδων παράστασης, εξόδων κίνησης και γενικά μισθολογικών παροχών οποιασδήποτε μορφής, ως εκ τούτου δε, η πιο πάνω απόφαση της Οικονομικής Επιτροπής, ήταν απολύτως σύννομη.

Κατά της αποφάσεως αυτής ο ενάγων άσκησε, κατά το μέρος που απορρίφθηκε η αγωγή του, με το σκεπτικό της παραγραφής των ενδίκων αξιώσεών του, πέραν της διετίας, την από 25-02-2019 έφεσή του, που έλαβε αριθμό κατάθεσης ενώπιον της Γραμματείας του Πρωτοδικείου Λαρίσης 63/27-02-2019 και αριθμό πράξης προσδιορισμού ενώπιον της Γραμματείας του Εφετείου Λαρίσης 186/27-02-2019.

Επί της ως άνω εφέσεως που συζητήθηκε στις 20-09-2019 εκδόθηκε η υπ' αριθ. 398/2020 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Λαρίσης, η οποία δέχθηκε τυπικά κατ' ουσία την έφεση, εξαφάνισε την εκκαλουμένη, μόνο ως προς το απορριφθέν ως ουσιαστικά αβάσιμο αναγνωριστικό αίτημα, για το χρονικό διάστημα από 01-01-2012 έως 31-12-2015, κράτησε την υπόθεση και τη δίκασε κατ' ουσίαν, απέρριψε την αγωγή κατά το άνω μέρος κρίνοντας την ως μη νόμιμη μετά από αυτεπάγγελτη έρευνα.

Ενόψει, επομένως, αυτού του ιστορικού, ζητείται η άποψή μου, εάν είναι επιβεβλημένη η άσκηση αιτήσεως αναιρέσεως κατά της ως άνω, 398/2020, αποφάσεως του Μονομελούς Εφετείου

Λαρίσης, υπό την προφανή προϋπόθεση της πιθανότητας ευδοκιμήσεως αυτής.

-II- ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ – ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΑΥΤΩΝ

1.- Κατά το άρθρο 522 του ΚΠολΔ, με την άσκηση της έφεσης η υπόθεση μεταβιβάζεται στο δευτεροβάθμιο Δικαστήριο μέσα στα όρια που καθορίζονται με την έφεση και τους πρόσθετους λόγους. Η διάταξη αυτή ρυθμίζει ειδικώς, σε σχέση με την έφεση, την καθιερούμενη από το άρθρο 106 του ΚΠολΔ γενική αρχή της διάθεσης, σύμφωνα με την οποία το Δικαστήριο ενεργεί μόνον ύστερα από αίτηση διαδίκου και αποφασίζει με βάση τους πραγματικούς ισχυρισμούς που προτείνουν και αποδεικνύουν οι διάδικοι και τις αιτήσεις που υποβάλλουν, εκτός αν ο νόμος ορίζει διαφορετικά. Το αίτημα συνεπώς της έφεσης και οι λόγοι αυτής, που το στηρίζουν, οριοθετούν το μεταβιβαστικό αποτέλεσμα της έφεσης. Το Εφετείο, για να αποφασίσει, αν πρέπει ή όχι να εξαφανίσει την εκκαλούμενη απόφαση, είναι υποχρεωμένο να περιοριστεί στην έρευνα μόνον των παραπόνων που διατυπώνονται με τους λόγους της έφεσης ή τους πρόσθετους λόγους και των ισχυρισμών που, ως υπεράσπιση κατά των λόγων αυτών, προβάλλει, σύμφωνα με το άρθρο 527 αριθμ. 1 του ΚΠολΔ, ο εφεσίβλητος, καθώς και εκείνων των ζητημάτων, η έρευνα των οποίων προηγείται, ως αναγκαίο προαπαιτούμενο για να ληφθεί απόφαση σε σχέση με τα παράπονα που διατυπώνονται με τους λόγους έφεσης και τα οποία κατά νόμο εξετάζει αυτεπαγγέλτως το Δικαστήριο, όπως είναι το ορισμένο ή η νομική βασιμότητα της αγωγής ή της ένστασης, που αυτεπαγγέλτως τα εξετάζει το Εφετείο στην περίπτωση που με την έφεση διατυπώνονται παράπονα μόνον για την κρίση ως προς την ουσιαστική βασιμότητα αυτών. Όταν το εκκληθέν με την έφεση του εναγομένου κεφάλαιο της πρωτοβάθμιας αποφάσεως αφορά αξίωση της αγωγής, η οποία έγινε μερικά δεκτή και απορρίφθηκε κατά το υπόλοιπο, να μεν μεταβιβάζεται ολόκληρο το κεφάλαιο αδιαιρέτως στο εφετείο, τούτο όμως μπορεί να το εξετάσει μόνον κατά το μέρος που πλήττεται με έφεση ή αντέφεση. Αν εξετασθούν σφάλματα ή παραλείψεις, που δεν προτάθηκαν με λόγο έφεσης ή αντέφεσης και μεταρρυθμισθεί η προσβαλλόμενη απόφαση, το εφετείο υποπίπτει στην αναρτητική πλημμέλεια της, κατά το άρθρο 559 αρ. 8 του Κ.Πολ.Δικ., λήψης υπόψη πραγμάτων που δεν προτάθηκαν (ΑΠ 453/1997, 496/2010, ΑΠ 1572/2013, ΑΠ 1867/2017 ΝΟΜΟΣ).

Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 525 παρ. 1 ΚΠολΔ. *«1. Κάθε αίτηση που έχει υποβληθεί στον πρώτο βαθμό δικαιοδοσίας μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο της έφεσης και της δευτεροβάθμιας δίκης και αν δεν έχει αποφανθεί γι' αυτήν το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο».*

Τέλος, κατά τη διάταξη δε του άρθρου του άρθρου 526 του ίδιου Κώδικα *«Είναι απαράδεκτη στην κατ' έφεση δίκη κάθε μεταβολή της βάσης, του αντικειμένου και του αιτήματος της αγωγής και αν ο αντίδικος συναινεί. Το απαράδεκτο λαμβάνεται υπόψη και αυτεπαγγέλτως. Επιτρέπεται εξαιτίας γεγονότων, που επήλθαν μετά την έκδοση της πρωτόδικης απόφασης, να ζητηθεί, αντί για το αντικείμενο που ζητήθηκε αρχικά, άλλο ή η αξία του ή το διαφέρον»* (ΑΠ 1867/2017, ό.π.).

2.- Από το συνδυασμό των προαναφερομένων διατάξεων των άρθρων 522, 525 παρ. 2 και 526 του Κ.Πολ.Δικ. συνάγεται ότι, αντικείμενο της πολιτικής δίκης είναι και στο δεύτερο βαθμό δικαιοδοσίας η δικονομική αξίωση, που έχει υποβληθεί στο πρωτοβάθμιο Δικαστήριο και εκφράζεται με αίτηση παροχής δικαστικής προστασίας για την προβαλλόμενη ιστορική αιτία, με απόφαση του Δικαστηρίου σύμφωνη προς το υποβαλλόμενο αίτημα. Η έφεση δεν δημιουργεί νέο αντικείμενο της δίκης, αλλά αποτελεί, ανάλογα με το εάν η πρωτοβάθμια απόφαση ήταν δυσμενής ή ευνοϊκή για όποιον ζήτησε τη δικαστική προστασία, μέσο τελικής επιτεύξεως ή ματαιώσεως της ικανοποιήσεως της δικανικής πιο πάνω αξιώσεως με την υποβολή της σε νέα, δευτεροβάθμια, δικαστική κρίση (ΑΠ 1867/2017 ό.π., ΑΠ 821/2010, ΜΕφΘεσ 2811/2018 ό.π.).

Το αίτημα συνεπώς της έφεσης και οι λόγοι αυτής, που το στηρίζουν, οριοθετούν το

μεταβιβαστικό αποτέλεσμα της έφεσης. Το Εφετείο, για να αποφασίσει, αν πρέπει ή όχι να εξαφανίσει την εκκαλούμενη απόφαση, είναι υποχρεωμένο να περιοριστεί στην έρευνα μόνον των παραπόνων που διατυπώνονται με τους λόγους της έφεσης ή τους πρόσθετους λόγους και των ισχυρισμών που, ως υπεράσπιση κατά των λόγων αυτών, προβάλλει, σύμφωνα με το άρθρο 527 αριθμ. 1 του ΚΠολΔ, ο εφεσίβλητος, καθώς και εκείνων των ζητημάτων, η έρευνα των οποίων προηγείται, ως αναγκαίο προαπαιτούμενο για να ληφθεί απόφαση σε σχέση με τα παράπονα που διατυπώνονται με τους λόγους έφεσης και τα οποία κατά νόμο εξετάζει αυτεπαγγέλτως το Δικαστήριο, όπως είναι το ορισμένο ή η νομική βασιμότητα της αγωγής ή της ένστασης, που αυτεπαγγέλτως τα εξετάζει το Εφετείο στην περίπτωση που με την έφεση διατυπώνονται παράπονα μόνον για την κρίση ως προς την ουσιαστική βασιμότητα αυτών. Όταν το εκκληθέν με την έφεση του εναγομένου κεφάλαιο της πρωτοβάθμιας αποφάσεως αφορά αξίωση της αγωγής, η οποία έγινε μερικά δεκτή και απορρίφθηκε κατά το υπόλοιπο, να μεν μεταβιβάζεται ολόκληρο το κεφάλαιο αδιαιρέτως στο εφετείο, τούτο όμως μπορεί να το εξετάσει μόνον κατά το μέρος που πλήττεται με έφεση ή αντέφεση. Αν εξετασθούν σφάλματα ή παραλείψεις, που δεν προτάθηκαν με λόγο έφεσης ή αντέφεσης και μεταρρυθμισθεί η προσβαλλόμενη απόφαση, το εφετείο υποπίπτει στην αναιρετική πλημμέλεια της, κατά το άρθρο 559 αρ. 8 του Κ.Πολ.Δικ., λήψης υπόψη πραγμάτων που δεν προτάθηκαν (ΑΠ 453/1997, 496/2010, ΑΠ 343/2013, ΑΠ 1572/2013, ΑΠ 06/2017, ΑΠ 1867/2017, ΑΠ 579/2018, ΝΟΜΟΣ).

Συμπερασματικά, από τις διατάξεις αυτές προκύπτει, ότι ως προς τα μη θιγόμενα με το ένδικο μέσο της έφεσης κεφάλαια, δεν μεταβιβάζεται στο δευτεροβάθμιο Δικαστήριο η υπόθεση και δεν εξαφανίζεται η πρωτόδικη απόφαση και παρά την τυχόν γενικότητα της διατυπώσεως του διατακτικού της εφετειακής απόφασης (ΑΠ 579/2018 ό.π., ΑΠ 192/1998) και μόνο κατά τα προσβαλλόμενα «κεφάλαια» μπορεί το Εφετείο να εκδώσει, μετά την εξαφάνιση της πρωτόδικης απόφασης, και δυσμενέστερη για τον εκκαλούντα απόφαση, χωρίς την άσκηση αντίθετης έφεσης ή αντέφεσης και χωρίς η απόφασή του να προσκρούει στην αρχή του άρθρου 536 του ΚΠολΔ της «μη χειροτέρευσης της θέσης του εκκαλούντος». «Κεφάλαιο» θεωρείται η αυτοτελής αίτηση δικαστικής προστασίας, που δημιουργεί χωριστό αντικείμενο δίκης (στο πλαίσιο της ίδιας διαφοράς) και εκκρεμοδικίας και για την οποία (αίτηση) εκδόθηκε χωριστή διάταξη της απόφασης (ΑΠ 579/2018 ό.π.).

Κρίσιμο ζήτημα αποτελεί εν προκειμένω η έννοια του «κεφαλαίου» της δίκης και η σχέση του με τα αγωγικά κονδύλια. Κατά την άποψη μέρους της θεωρίας (Χρ. Ανδρεσάκη, Η έννοια του κεφαλαίου στην πολιτική δίκη, Εφαρμογές Αστικού Δικαίου και Πολιτικής Δικονομίας, 5/2020), από την περίπτωση της αντικειμενικής σώρευσης πρέπει να διακρίνεται η περίπτωση όπου η αγωγή περιέχει περισσότερα κονδύλια. Για τη διάκριση μεταξύ κονδυλίων και κεφαλαίων θα πρέπει να ερευνάται η ταυτότητα της ιστορικής και νομικής θεμελίωσης των επιμέρους αιτήσεων. Όταν το ενιαίο αγωγικό αίτημα θεμελιώνεται σε κοινή ιστορική βάση, διότι οι προϋποθέσεις θεμελίωσης της απαιτούμενης έννομης συνέπειας επιβάλλονται από το εμπειρικό του ίδιου σιωπηρά επικαλούμενου κανόνα ουσιαστικού δικαίου χωρίς σοβαρές διαφοροποιήσεις, εισάγεται ένα μόνο αντικείμενο δίκης. Κατά συνέπεια διαμορφώνεται ένα μοναδικό αντικείμενο δίκης με περισσότερα κονδύλια, τα οποία αντιστοιχούν στα διαιρετά τμήματα ενιαίας αυτοτελούς αξίωσης. Τα κονδύλια αποτελούν κατ' ιδίαν διαιρετά μέρη, στα οποία διασπάται η ενιαία δικονομική αξίωση, δηλαδή υποδιαιρέσεις του μοναδικού διατακτικού της αποφάσεως. Καθώς όμως δεν αντιστοιχούν σε αυτοτελή αίτηση παροχής εννόμου προστασίας, αλλά σε διαιρετό τμήμα της, δεν ανυψώνονται σε κεφάλαιο της εκκαλουμένης αλλά παραμένουν κονδύλια του ίδιου κεφαλαίου. (Χρ. Ανδρεσάκη, Η έννοια του κεφαλαίου στην πολιτική δίκη, Εφαρμογές Αστικού Δικαίου και Πολιτικής Δικονομίας, 5/2020).

Κατά την ως άνω εκδοχή, εν προκειμένω ο ενάγων ζητά την προσαύξηση της αντιμισθίας του, για τα κρίσιμα χρονικά διαστήματα, κατά ποσοστό 30%, βάσει των ειδικών λόγων που αναφέρονται στο άρθρο 21 παρ 3 Ν. 3274/2004 και, ως εκ τούτου, το αίτημα και η ιστορική βάση της αγωγής διαμορφώνουν ένα μοναδικό αντικείμενο δίκης. Το αίτημα αυτό δύναται να επιμεριστεί

σε περισσότερα κονδύλια κατ' έτος. Σ' αυτή την περίπτωση δεν υφίσταται αντικειμενική σώρευση αγωγών, διότι δεν υπάρχουν περισσότερα αντικείμενα δίκης με ιδιαίτερη ιστορική αιτία και αίτημα ούτε επομένως δημιουργούνται περισσότερα κεφάλαια δίκης. Έτσι, εάν ο εναγόμενος παραπονεείται ως προς ορισμένα μόνο κονδύλια υποστηρίζοντας λόγου χάρη ότι αυτά είναι παραγεγραμμένα, μεταβιβάζονται στο δευτεροβάθμιο Δικαστήριο και τα λοιπά κονδύλια, αφού στην ουσία ανήκουν στο ίδιο κεφάλαιο της αποζημίωσης που έχει την ίδια νομική και ιστορική αιτία. Ως εκ τούτου το κεφάλαιο της απαίτησης του ενάγοντα μεταβιβάστηκε εξ ολοκλήρου στο δευτεροβάθμιο Δικαστήριο, ανεξάρτητα του ότι τα κονδύλια που αφορούν το χρονικό διάστημα από 01-01-2016 μέχρι 31-12-2017, δεν εξετάστηκαν, ούτε θα μπορούσαν να εξετασθούν, αφού δεν είχε προσβληθεί με ένδικο μέσο η πρωτοβάθμια απόφαση ως προς αυτά.

Τούτο προκύπτει και από την ίδια την απόφαση 398/2020 του Μονομελούς Εφετείου Λαρίσης, η οποία διαλαμβάνει, μεταξύ άλλων (2^η σελίδα, 6^ο φύλλου), τα εξής: «*Συνεπώς, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, το οποίο έκρινε παραδεκτή ορισμένη και νόμιμη την αγωγή ως προς το άνω μέρος και ακολούθως απέρριψε αυτήν κατά τα λοιπά (δεχόμενο κατ' ουσίαν το μη μεταβιβασθέν στο παρόν δικαστήριο μέρος), έσφαλε ως προς την ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου, γεγονός που ερευνάται αυτεπάγγελτα από το παρόν Δικαστήριο, στο οποίο μεταβιβάσθηκε η υπόθεση*». Ομοίως, ρητώς αναφέρει στο διατακτικό της, ότι: «*Εξαφανίζει την εκκαλούμενη απόφαση ως προς το απορριφθέν ως ουσιαστικά αβάσιμο αναγνωριστικό αίτημα του ενάγοντος για το χρονικό διάστημα από 01-01-2012 έως 31-12-2015. Κρατεί την υπόθεση και τη δικάζει κατ' ουσίαν. Απορρίπτει την αγωγή κατά το άνω μέρος....*». Δηλαδή, το δευτεροβάθμιο Δικαστήριο, στα πλαίσια του μεταβιβαστικού αποτελέσματος της εφέσεως του εκκαλούντος, επελήφθη αυτής εντός των ορίων που προδιαγράφονται από το περιεχόμενό της και εξαφάνισε την εκκαλούμενη απόφαση, δικάζοντας στη συνέχεια την αγωγή, απέρριψε αυτήν ως μη νόμιμη, ΜΟΝΟ για το χρονικό διάστημα που αφορούσαν οι επίδικες αξιώσεις, δηλαδή, από 01-01-2012 έως 31-12-2015. Άλλωστε, δεν θα μπορούσε να επιληφθεί των αξιώσεων που αφορούσαν το μεταγενέστερο χρονικά διάστημα, για το οποίο η αγωγή έγινε δεκτή ως νόμιμη και ουσιαστικά βάσιμη από το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, δεδομένου ότι ως προς το μέρος αυτό η απόφαση δεν είχε προσβληθεί με έφεση η αντέφεση, επί πλέον δε, έγινε συννόμως αποδεκτή από την αρμόδια Οικονομική Επιτροπή του Δήμου.

3.- Τέλος, από τη διάταξη του άρθρου 553 παρ. 1 ΚΠολΔ προκύπτει, ότι, αν γίνει τυπικά δεκτή η έφεση και απορριφθεί στην ουσία ή αν γίνει δεκτή και στην ουσία και εξαφανισθεί η πρωτόδικη απόφαση, σε ανáιρεση υπόκειται μόνο η εφετειακή απόφαση, αφού, στην πρώτη περίπτωση, η πρωτόδικη απόφαση ενσωματώνεται σ' αυτή, ενώ, στη δεύτερη περίπτωση, εξαφανίζεται (Ολομ. ΑΠ 40/1996, ΑΠ 1206/2013, 658/2012, ΑΠ 403/2019, ΝΟΜΟΣ). Αντίθετα υπόκειται σε ανáιρεση η απόφαση του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου ως προς τις οριστικές διατάξεις της (κεφάλαια) που δεν προσβλήθηκαν με έφεση και ως προς αυτές που προσβλήθηκαν με έφεση απαράδεκτα, αλλά μόνο μετά την έκδοση της αποφάσεως του Εφετείου για όλες τις διατάξεις κατά των οποίων ασκήθηκε παραδεκτώς έφεση.

Εξάλλου, από τα άρθρα 68 και 556 ΚΠολΔ συνάγεται ότι για το παραδεκτό του λόγου ανáιρεσης ο αναιρεσείων πρέπει να έχει έννομο συμφέρον να ανατρέψει την προσβαλλόμενη απόφαση λόγω του σφάλματος που επικαλείται (ΑΠ 34/2020, ΝΟΜΟΣ). Προϋπόθεση του εννόμου συμφέροντος για άσκηση ανáιρεσης είναι η βλάβη του διαδίκου. Η βλάβη ως θεμελιωτικό στοιχείο του εννόμου συμφέροντος κρίνεται από το περιεχόμενο της απόφασης που παράγει δέσμευση (δεδικασμένο, διαπλαστική ενέργεια) ή εκτελεστότητα, παράγει δηλαδή δυσμενείς συνέπειες σε βάρος του αναιρεσείοντα. Ο εναγόμενος βλάπτεται σε κάθε περίπτωση κατά την οποία γίνεται δεκτή αίτηση παροχής δικαστικής προστασίας του ενάγοντα ή όταν από τις αιτιολογίες της απόφασης προκύπτει δυσμενές για τον εναγόμενο δεδικασμένο ως προς προδικαστικό ζήτημα.

Το έννομο συμφέρον πρέπει να είναι άμεσο και ενεστώς, ως διαδικαστική δηλαδή προϋπόθεση να υφίσταται τόσο κατά το χρόνο άσκησης, όσο και κατά το χρόνο συζήτησης της ανáιρεσης. Αν, επομένως, υφίστατο μεν κατά το χρόνο άσκησης της ανáιρεσης, πλην, όμως, λόγω επιγενόμενου

λ.χ συμβιβασμού των διαδίκων, εξέλιπε κατά τη συζήτηση της αναίρεσης, η τελευταία απορρίπτεται ως απαράδεκτη. Το ίδιο ισχύει και σε περίπτωση αποδοχής της προσβαλλόμενης απόφασης και μάλιστα έστω και σιωπηρής, αφού η αποδοχή αυτή, συνιστά παραίτηση από δικαίωμα άσκησης αναίρεσης. Άλλο, επιγενόμενο της άσκησης της αναίρεσης, γεγονός, είναι φυσικά και η ρητή παραίτηση από το δικόγραφο ή το δικαίωμα της αναίρεσης.

-III-

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ-ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Ενόψει του ιστορικού της υποθέσεως, όπως προκύπτει από τα έγγραφα που τέθηκαν υπόψη μου και παρατέθηκε, καθώς και το νομικό πλαίσιο που διέπει την προκείμενη περίπτωση, συνάγονται τα εξής:

Όπως προκύπτει από την επισκοπούμενη εφετειακή απόφαση, με αριθμό 398/2020, το Εφετείο δέχθηκε τυπικά και κατ'ουσία την έφεση κατά της προσβαλλόμενης πρωτόδικης απόφασης, ως προς το κεφάλαιο που με την έφεση μεταβιβάστηκε σ' αυτό και αφορούσε το χρονικό διάστημα από 01-01-2012 έως 31-12-2015, εξαφάνισε την εκκαλούμενη πρωτοβάθμια απόφαση και, αφού δίκασε την υπόθεση κατ'ουσία, απέρριψε την αγωγή κατά το ως άνω μέρος, ως μη νόμιμη.

Επομένως, είναι προφανές, ότι τυχόν άσκηση αιτήσεως αναίρεσεως κατά της ως άνω εφετειακής απόφασης, θα απορριφθεί ως απαράδεκτη, λόγω ελλείψεως εννόμου συμφέροντος, δεδομένου ότι ο Δήμος Λαρισαίων δεν υφίσταται βλάβη, εφόσον η αγωγή, κατά το μέρος που εξετάστηκε από το Εφετείο, απορρίφθηκε ως μη νόμιμη, σύμφωνα με το αίτημα του Δήμου Λαρισαίων, που προβλήθηκε με τις νομίμως κατατεθείσες προτάσεις του.

Ομοίως, τυχόν άσκηση αιτήσεως αναίρεσεως κατά των οριστικών διατάξεων της υπ' αριθμόν 21/2019 απόφασης του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου (κεφάλαια) που δεν προσβλήθηκαν με έφεση, που αφορούν δηλαδή, τις αξιώσεις του χρονικού διαστήματος των ετών από 2016 και 2017, κατά τη γνώμη μου, θα απορριπτόταν σε κάθε περίπτωση προδήλως ως απαράδεκτη αφού η οριστική διάταξη της που αφορούσε στην παραπάνω χρονική περίοδο έγινε συννόμως αποδεικτική με την υπ' αριθμόν 322/2019 απόφαση της Οικονομικής Επιτροπής του Δήμου Λαρισαίων, που αποφάσισε να μην ασκήσει έφεση κατά της προαναφερόμενης οριστικής διάταξης της ως άνω απόφασης, γεγονός που καθιστά την μεταγενέστερη άσκηση αιτήσεως αναίρεσεως απαράδεκτη, λόγω αποδοχής αυτής και, εντεύθεν, ελλείψεως εννόμου συμφέροντος.

Κατόπιν των ανωτέρω φρονώ ότι στο ερώτημά σας **ΠΡΟΣΗΚΕΙ ΑΡΝΗΤΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ** και γνωμοδοτώ **να μην ασκηθεί αίτηση αναίρεσεως** κατά των πιο πάνω αποφάσεων, λαμβανομένου υπόψη, ότι η άσκησή της και η απόρριψη αυτής, θα είχε ως πρόσθετη συνέπεια – κατά την άποψή μου – και τον κίνδυνο επιβολής της κατ' άρθρο 205 ΚΠολΔ προβλεπόμενης χρηματικής ποινής από χίλια ευρώ έως δύο χιλιάδες πεντακόσια (1.000-2.500€), που επιβάλλεται και αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο αν προκύψει από τη δίκη που θα γίνει, ότι, οποιοσδήποτε αν και το γνώριζε άσκησε προφανώς αβάσιμη αγωγή, ανταγωγή ή παρέμβαση ή προφανώς αβάσιμο ένδικο μέσο.

Εξυπακούεται, ότι η παρούσα δεν έχει δεσμευτική ισχύ, αφού το αρμόδιο όργανο για τη λήψη απόφασης επί των ερωτημάτων που πραγματεύεται έχει απόλυτη εκ του Νόμου εξουσία, στα πλαίσια των αρμοδιοτήτων του, να κρίνει διαφορετικά.-

Λάρισα, 02-02-2022
Ο Γνωμοδοτών Δικηγόρος

ΑΠΟΦΑΣΙΣΕ ΟΜΟΦΩΝΑ

Τη μη άσκηση αίτησης αναίρεσης κατά της με αριθμό 398/2020 αποφάσεως του Μονομελούς Εφετείου Λάρισας, για τους λόγους που αναφέρονται στην παραπάνω εισήγηση.

Αποφασίστηκε, αναγνώσθηκε και υπογράφηκε.

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ

**ΜΑΜΑΚΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
ΒΟΥΛΓΑΡΗΣ ΣΩΤΗΡΙΟΣ
ΑΛΕΞΟΥΛΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
ΔΑΟΥΛΑΣ ΘΩΜΑΣ
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΜΙΧΑΗΛ
ΑΠΡΙΛΗ ΑΓΟΡΙΤΣΑ
ΤΖΑΤΖΑΚΗΣ ΦΩΤΙΟΣ
ΕΥΝΟΠΟΥΛΟΥ ΕΛΕΝΗ-ΜΑΡΙΝΑ
ΤΣΙΑΛΙΜΙΓΚΑΣ ΧΡΗΣΤΟΣ**

ΔΗΜΟΣ ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ
MUNICIPALITY OF LARISSA